

Den stora jordgubbsjakten

av Sandra Petojevic

Det hände sig vid den tiden, innan Nikoforaz Tyrann hade erövrat kejsardömet Matebia, då Barjahym, sonson till *khobir* Dergolomon, den mäktige länsherren över nordöstra kvadranten av Portelan med omnejd, precis hade fyllt sex år.

Han gick till sin farfar som ännu satt och åt frukost, upppassad av en skara vitklädda tjänare som serverade rostade brödskivor, färskt smör, krothonsk getost, kobarashiansk aprikosmarmelad samt *kahva*, som var bryggd på kostbara bönor från det fjärran Evendaboro och som serverades rykande hett i en delvis förgylld porslinskopp som såg liten ut i *khobirens* stora, feta hand.

”Farfar! Jag vill ha jordgubbar!”

”Jordgubbar? Men snälla rara Barjahym, det är ju inte ens vårdagjämning än. Vet du vad de kommer att kosta?”

”Jag vet, eftersom jag frågade pappa och han sa att jag skulle fråga dig.”

”Du hade ett stort kalas i går, med de läckraste delikatesserna och de finaste tårtorna och bakelserna och så vill du ha *jordgubbar*!”

”Ja, käre farfar, och jag vill ha dem nu.”

”Då ska jag ordna det, min älskade solstråle, även om det kommer att ta lite tid, men till kvällen lovar jag att du ska få dem.”

”Tack farfar!” Pojken bugade sig artigt.

De matebska länsherrarna skämde bort sina barn tills de fyllde sju år, därefter sattes de i hårda skolor för att utbildas till *tirsaner*, lagväktare, och Barjahym skulle kanske en vacker dag själv bli *khobir* över den nordöstra kvadranten av Portelan, den cirkelrunda och heliga huvudstaden i Matebia dit *traniboren*, den helige solkejsaren varje vårdagjämning brukade anlända i sitt soltempel som var beläget precis i stadens nav.

Khobir Dergolomon avslutade sin frukost, borstade av sig smulorna från sin gulgrönmonstrade sidenkaftan, tog på sig sin medaljprydda breda läderkrage och skred över marmorgolvet i den stora matsalen, vandrade genom en lång korridor täckta med dyrbara krothonska yllemattor och traskade uppför trappan tills han kom in på sitt luftiga kontor som hade utsikt över stadens platta hustak. Han knäppte med fingrarna och en tjänare kom genast in.

”Skicka genast bud till köpmannen Nektá’nebu som bor i staden U’taar i den södra delen av kungariket Chika’maar.”

”Ja, ädle *khobir*. Vad ska jag framföra?”

”Han ska skaffa fram jordgubbar till i kväll, kosta vad det kosta vill.”

”Ska ske, ädle *khobir*.” Tjänaren bugade sig och rusade genast iväg till duvslaget där en skrivare antecknade ”Jordgubbar före aftonen” på en liten lapp som en annan tjänare knöt fast runt benet på en brevduva. Fågeln fick ett dyrbart uthållighetselixir droppat i näbben innan den släpptes iväg för att den skulle flyga så fort som möjligt och hinna undan eventuella rovfåglar. Innan solen stod som högst på himlen hade köpmannen i U’taar fått meddelandet.

”Jordgubbar? Så här års? *Khobiren* måste vara galen! Men eftersom jag vet att han har pengar som gräs ...”

Köpmannen funderade och funderade, och till slut fick han en idé. Han gick till trolldrycksförrådet och rotade bland alla flaskor och burkar, askar och ampuller, efter något användbart. Allt i förrådet hade han köpt av Achet Naqua’shaa Kumihua’taan, kungen av Chika’maar, som var den ende öster om Eldravinen som kände till hur man tillverkade alla dessa elixir och trolldrycker.

Till slut fann han en svart stengodsflaska där etikettens prydliga hieroglyfer visade att den innehöll snabbmognadstinktur. Han tog flaskan som hade kostat honom fyra guldmynt i inköp, samt en liten trälåda, och befallde fram en bärstol till närmaste fruktträdgård. Trädgårdsmästaren bugade sig djupt inför den stormrike och mycket mäktige köpmannen som om han vore en adelsman.

”Var har du dina jordgubbsplantor?”

”Här, o ädle *shenu* Baka’riah Nekta’nebu!”

I kungariket Chika’maar var seden sådan att den med lägre rang skulle tilltala den med högre rang med hans fullständiga namn och titel. Trädgårdsmästaren visade med handen mot jordgubbsplantorna som stack upp ur den bruna jorden med pyttesmå späda ljusgröna blad. Köpmannen hissade upp sin fotsida vita dräkt så att den inte skulle bli smutsig och gick fram till den jordgubbsplanta som hade flest blad. Där öppnade han den svarta flaskan och hällde ut all tinktur över plantan. En skarp men angenäm doft slog upp mot köpmannens näsa när han nyfiken böjde sig över plantan.

I början hände ingenting, men så plötsligt började plantan växa och fick fler och fler blad. Trädgårdsmästaren såg häpet på, men han sa inget, eftersom han visste att han skulle få en kopparslant för plantan. Så småningom kom det fram små vita blommor och köpmannen tog av sig sin armshöga hatt och penslade dem med en av hattens långa fjädrar, eftersom det hade stått på flaskans etikett att man skulle göra så. Genast tappade blommorna sina kronblad och ersattes av små prickiga kart som snabbt växte och rodnade. När jordgubbarna var tillräckligt stora och helt mogna och djupröda, tog köpmannen trädgårdsmästarens vattenkanna och hällde vatten över plantan eftersom det hade stått på flaskans etikett att man skulle göra så.

Därefter plockade trädgårdsmästaren varsamt de arton stora och fina jordgubbarna och la dem i köpmannens lilla trälåda som var fodrad med dunbolster. Köpmannen gav honom den utlovade kopparslanten – fast han hade hellre velat ha ett silvermynt då han sett vad tinkturen åstadkommit med plantan – och sedan såg han efter köpmannen som i hast bars iväg i sin bärstol. Han såg på plantans stora gröna blad och rev sig i huvudet. Det är märkliga saker man kan åstadkomma med dagens elixir, tänkte han, bara man har pengar ...

Köpmannen blev buren till det kungliga postkontoret och gav tjänstemannen där ett guldmynt. ”Den här lådan ska paketeras väl och levereras med ilbud till khobir Dergolomon i Portelan och den ska vara framme före skymningen.”

”Före skymningen? Men det är ju sextio fjärdingsväg dit!”

”Här får du ett silvermynt till så att du ger hästen extra uthållighetselixir. Och se till att khobiren betalar vad den levererade varan kostar.”

”Det ska ske, o ädle *shenu* Baka’riah Nekta’nebu!”

Det chika’maariske ilbudet tog paketet och brevet med kvittot och red i sporrsträck nästan rakt åt nordost, mot Portelan. Solen sken från en klarblå vårhimmel, men luften var ännu sval och när han var framme med löddrig häst hade det blivit kallt när solen snuddade vid horisonten. Han drog i klocksnöret vid grinden till khobir Dergolomons marmorpalats med tillhörande trädgård, och ryggade tillbaka när två stora och vilt skällande hundar kastade sig mot grindens järngaller med fradga kring käftarna. Fyra tjänare tog undan hundarna medan en femte öppnade grinden då budbäraren visade upp sitt pass.

Khobiren kom personligen ner och tog emot ilbudet som sträckte fram paketet med en bugning. Khobiren synade innehållet i paketet, öppnade brevet med kvittot, nickade nöjt och betalade.

”Utmärkt! Men det är bäst att du sover över här, det är inte tillrådligt att du rider hem till U’taar så här sent med nio guldmynt i väskan.”

”Tack så mycket, o ädle khobir Jargantayi Dergolomon!”

”Det räcker med khobir Dergolomon, tack.”

En tjänare visade ilbudet var han skulle sova över i tjänstefolkets långa som var belägen en bit ifrån slavbaracken som låg intill svinstian, medan länsherren med triumferande min stegade in i sitt palats till sin sonson som hela dagen ivrigt hade suttit och väntat på leveransen. Att khobirer hade navelsvin berodde på att de använde dem till de mycket populära och roliga navelsvinstävlingarna, då svinen pryddes med sidenrosetter i de tio olika khobirernas vapenfärger och tävlade mot varandra i olika grenar såsom löpning, hinderbana och simning, men även tungvikt, ålder och hetsätning. De svin som vann fick medaljer i guld, silver och brons som sedan prydde khobirernas breda kragar; ju fler medaljer desto högre status. Och självaste traniboren, matebernas helige solkejsare, brukade alltid vara enväldig domare under hela Tävlingsdagen som alltid inföll på tredje dagen efter vårdagjämningen.

”Åh tack så mycket, käre farfar”, sa Barjahym glatt när han fick se innehållet i lådan. ”De är jättefina!”

Khobir Dergolomon log ett varmt leende som byttes i förvåning när sonsonen inte ens smakade på jordgubbarna utan istället sprang ut ur den stora vestibulen ut på gården med lådan. Han lufsade genast efter pojken som vek av mot slavbaracken. Vad nu? tänkte han frustrerat. Ska han ge jordgubbarna till en *slav*? Det vore en skymf – en slav ska inte ens visa sig i huset och än mindre få känna de dyrbara jordgubbarnas doft! Och om han gör det, då ...!

Men Barjahym rusade istället in i svinstian där han gick mot ett av de kritvita, välgödda navelsvinen – en stor sugga med några små kultingar som tultade omkring. Han tog upp några jordgubbar ur lådan och höll fram dem i sin handflata mot suggan som förnöjt slukade dem i ett nafs som om hon aldrig sett jordgubbar förut.

När lådan var tom och suggan med välbehag precis glufsade i sig de sista jordgubbarna kom khobir Dergolomon in i svinstian.

”Men Barjahym! Vad gör du?”

”Jag ger Bim-bim hennes födelsedagspresent så klart! I dag fyller hon tre år! Grattis Bim-bim!” sa Barjahym lyckligt leende och kramade och gosade med den vänliga suggan så att hans gula och gröna sidenkolt blev alldeles lortig.

”Men käre lille Barjahym ...”

”Jordgubbar är det bästa Bim-bim vet! Och hon är så tacksam!”

Khobir Dergolomon kunde inte bli arg på sin sonson som ömt stod och klappade suggan över manken; Bim-bim var ju trots allt kulting till Kuni-kuni, en stor och fet galt som var flerfaldig guldmedaljör.